

120 éve hunyt el gr. Tisza Lajos

1898. január 26-án, 120 évvel ezelőtt hunyt el az Országos Erdészeti Egyesület egyik legnagyobb hatású elnöke, *gr. Tisza Lajos*. Az egykori Bihar megyei főispán, belső titkos tanácsos, császári és királyi kamarás, kormánybiztos, miniszter, az 1879-es szegedi nagy árvíz után Szeged újjáépítésének irányítója, 1875 és 1898 között egészen haláláig vezette az Egyesületünket.

Már az Egyesület 1866. évi alakuló közgyűlésén az igazgató választmány tagja lett, 1868-tól alelnök, majd 1875-től az Egyesület elnöke. A képviselőház erdőügyi bizottságának elnökeként elévülhetetlen érdemei voltak az 1879-es erdőtörvény létrehozásában. Elnöksége alatt épült meg 1886-ban az Országos Erdészeti Egyesület Alkotmány utcai székháza, és vált az Országos Erdészeti Egyesület a magyar erdészet meghatározó tényezőjévé.

Méltó módon emlékezve egykori elnökünkre, a következő lapszámokban néhány írása, elhangzott ünnepi beszéde reprint közreadásával idézzük meg személyiségét, az Erdészeti Lapok digitális archívuma segítségével.

Nagy László

Tisza Lajos elnöki beszéde az Országos Erdészeti Egyesület 1876. évi rendes közgyűlésén

Budapesten, 1876. december hó 17-én

T. Közgyűlés! Midőn örömmel üdvözlőnm a közczélú munkáság teljesítésére egybegyűlt egyesületi tagokat, megragadom az először kínálkozó alkalmat, hogy köszönetet mondjak az Országos Erdészeti Egyesületnek azon bizalomért, mellyel engem a múlt közgyűlésen távollétemben meg-tisztelt, elnökévé megválasztott.

Bizonyságot tesz ez arról, hogy az igen tisztelt egyesület felismerte bennem azon érdeklődést, mellyel hazai erdészetünk iránt viseltettem. És ha az eredmény, a siker, meg fog felelni az ügy iránt való érdeklődésemnek, a tagok eddig tanúsított kitartó akaratának, s munkakészségének, akkor az egyesület szépen megindult fejlődésének gyarapodása, az egyesület tovább virágzása, biztosítottnak tekinthető.

Engedjék meg önök, hogy ma, midőn – először van szerencsém önök között, mint az egyesület elnöke megjelenni – egy rövid visszapillantást vessek a hazai erdészetünk érdekében eddig történetekre.

Már apáink fölismerték azon nemzetgazdászati kincset, mely hazánk erdeiben rejlik, s annak védelmére nem egy, az akkori idők kívánalmainak megfelelő törvényt alkottak, így 1790-91-ben, 1807-ben, 1840 és 1844-ben. Majd midőn mindinkább tért nyert annak érzete, hogy a közügyeknek a törvényhozás mellett – egyesületi téren való – fejlesztése múlhatatlan szükség, az 1839-ik évben az Országos Magyar Gazdasági Egyesület megalakult. Ez, kitűzött céljai és teendői közé szintén fölvetve az ország erdészeti érdekeinek megóvását, fejlesztését és szellemi művelését, s hivatalos közlönyében tért nyitott a hazai erdészeti irodalom gyér termékeinek.

Lehet mondani, hogy egyesületi téren az Országos Gazdasági Egyesület volt a fejlődő hazai erdészet bölcsője. Alig egy

évtized alatt azonban érezhetővé kezdett válni, hogy hazai erdészetünk sokkal fontosabb nemzetgazdászati tényező, semmint érdekeinek önálló szakképviseltetését huzamosan nélkülözhetné.

Ezen szükség érzete hozta létre 1851-ben az úgynevezett Magyar Erdészeti Egyesületet. A mag elhullott, de rideg földbe esett – csak kényszere-detten csirázott – s a satnya hajtás mostoha légkörben, idegenszerű növénnnyé szándékolatott felneveltetni. Nem csoda, ha meddő maradt.

Nem lehet nekünk elég elismeréssel emlékezni meg azon fáradhatlan buzgalomú szakférfiakról, kik a már-már végpusztulásnak indult csemetét termékeny földbe áitlították, felhasználva a politikai légkör változását, annak számára gyöngéd ápoló kezeket szereztek, érdeklődést keltettek iránta a magyar körökben, s lehetővé tették, hogy az ország fővárosában gyökeret verjen; övék első helyen az érdem, hogy az ma már egy életerős fiatal nőtte ki magát, mely évente gazdagabb lombot hajt – terebélyesedik – s ha gondozásunkat tőle továbbra sem vonjuk meg, idővel gazdag gyümölcsözéssel hálálандja meg fáradozásunkat.

Éppen tíz éve annak most, hogy ezen hazai erdészetünkre korszakot képező mozzanat folytán 1866-ban az Országos Magyar Erdészeti Egyesület székhelyével Budapesten megalakult. És midőn munkásságát 1866. december 9-én megkezdé, fő törekvése vala a szellemi munkatőke egyidejű biztosítása mellett az állandó fennállhatáshoz szükséges anyagi eszközök biztosítása.

Erdészeti Lapok, 1877. január (Folytatjuk)